

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 723 ²	Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Πέμπτη 15 Αὐγούστου 2013 (2000)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Διδάγματα ἀπὸ τὴν Κοίμησι τῆς Θεοτόκου

Ποιά διδάγματα, ἀγαπητοί μου, ἀποκομίζουμε ἀπὸ τὴν ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως; Ὅσα θὰ σᾶς πῶ, τὰ ἀντλοῦμε ὄχι ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθήκη, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἄλλη πηγὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ἱερὰ παράδοσι. **Τί λέει λοιπὸν ἡ ἱερὰ παράδοσις** γιὰ τὴν Κοίμησι τῆς Θεοτόκου;

Μετὰ τὴν ἀνάληψι τοῦ Χριστοῦ ἡ Παναγία ζοῦσε μὲ τὶς ἀναμνήσεις τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ της, καὶ εἶχε συνήθεια νὰ ἐπισκέπτεται τὸν τόπο τῆς προσευχῆς του, τὴ **Γεθσημανῆ**.

Πολλὲς φορές πῆγε ἐκεῖ. Ἀλλὰ κάποια μέρα πῆγε γιὰ τελευταία φορά. Τότε συνέβη κάτι ἔκτακτο. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε. Στὸ πέρασμα τῆς Θεοτόκου, καὶ μάλιστα ὅταν γονάτισε νὰ προσευχηθῆ, τὰ δέντρα ἐγειραν, λύγισαν τὶς κορυφές τους πρὸς τὰ κάτω. Σὰν νὰ ἔκαναν μετάνοια νὰ τὴν προσκυνήσουν. Καί, ὅπως στὸν Εὐαγγελισμό, ἦρθε πάλι ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ. Κρατοῦσε κλάδο φοίνικος, σύμβολο νίκης κατὰ τοῦ θανάτου. Χαιρέτισε τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο καὶ τὴν εἰδοποίησε, ὅτι **σὲ λίγο φεύγει πλέον ἀπὸ τὴ γῆ** γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Υἱό της.

Γεμάτη ἱερὰ συγκίνησι ἡ Θεοτόκος κατέβηκε ἀπὸ τὸ λόφο τῆς Γεθσημανῆ καὶ ἦλθε στὸ φτωχικό της. Γνωρίζοντας ὅτι ἔφτασε τὸ τέλος τῆς ἐπιγείου ζωῆς της σκούπισε, ὅπως λέει ἡ παράδοσις, καὶ εὐτρέπισε μὲ τὰ χέρια της τὸν οἰκίσκο, **ἑτοιμὴ νὰ ὑποδεχθῆ τὸν Κύριο**, ποῦ ἐρχόταν νὰ τὴν παραλάβῃ. Κάλεσε δύο γειτόνισσες, χῆρες μὲ ὄρφανά, καὶ τοὺς μοίρασε τὸν φτωχικό της ἱματισμό. Μετὰ ἀνήγγειλε στὸ περιβάλλον της, ὅτι σὲ τρεῖς ἡμέρες ἀπέρχεται ἀπὸ τὴ γῆ. Τέλος ξάπλωσε στὴν κλίνη της, σταύρωσε τὰ ἅγια χέρια της, καὶ βυθίστηκε σὲ προσευχή.

Τὸ ὅτι ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος **προετοιμάστηκε γιὰ τὸν θάνατό της** πόσο μᾶς διδάσκει!

Εἶνε εὐλογία τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ νὰ εἰδοποιοῦνται γιὰ τὸ θάνατό τους. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν μὲ ἀφοσίωσι στὸ Θεό, **προαισθάνονταν τὸ θάνατό τους**. Καὶ ὅπως αὐτὸς ποῦ πρόκειται νὰ ταξιδέψῃ ἐτοιμάζεται ἀπὸ μέρες, ἔτσι καὶ οἱ εὐλαβεῖς ψυχὲς προετοιμάζονται γιὰ τὸ αἰώνιο ταξίδι.

Εἶνε **κακὸ ὁ αἰφνίδιος θάνατος**. Ἀκούσατε τί λέει ἡ Ἐκκλησία; Νὰ μᾶς φυλάξῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ πολλὰ δεινά. Ποιά δεινά; «**Ἀπὸ λοιμοῦ, λιμοῦ, σεισμοῦ...**» καὶ «**...καὶ αἰφνιδίου θανάτου**». Γιατί εἶνε κακό; Διότι δὲν δίνει στὸν ἄνθρωπο οὔτε λεπτό. Μοιάζει μὲ τὸ γεράκι... Οἱ κότες βοσκοῦν στὸ γρασίδι, καὶ νομίζουν ὅτι θὰ ἐπιστρέψουν στὸ κοττέτσι. Ἄμ' δὲν θὰ ἐπιστρέψουν. Ἀπὸ πάνω, ξαφνικά, τὸ γεράκι πέφτει μὲ ὄρμη κι ἀρπάζει τὴν ὄρνιθα. Σὰν γεράκι καὶ ὁ θάνατος φτερουγίζει ὀρμητικὸς καὶ πέφτει στὸ δρόμο, στὸ πεζοδρόμιο, στὸ ἀεροπλάνο, στὸ γραφεῖο..., ὅπου νὰ ἔνε. Ἀρπάζει τὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ λέει, Ἔλα ἔδω!... Δὲν τὸν ἀφήνει νὰ πῆ τὸ «**Μνήσθητί μου...**».

Ἄλλὰ προσέξτε κάτι ἀκόμη. Πρέπει ὁ Χριστιανός, προαισθανόμενος τὸ θάνατό του, νὰ κἀνῃ καὶ τοῦτο. Βλέπεις, ὅτι μεγάλωσες πλέον, τὰ χιόνια ἔπεσαν πάνω στὸ κεφάλι σου. Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς ἔλεγε· Τὰ σπαρτά, ἅμα ἀσπρίζουνε, τί περιμένουν; τὸ δρεπάνι. Κι ὅταν ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά, τί περιμένουμε, ἀδέρφια μου; Τὸ δρεπάνι τοῦ ἀρχαγγέλου. Προτοῦ λοιπὸν φτάσῃ τὸ δρεπάνι, οἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες ποῦ ἔχουν παιδιά, **νὰ τακτοποιήσουν τὰ τοῦ σπιτιοῦ των**. Ὅ,τι ἔχουν, νὰ τὰ μοιράσουν μὲ δικαιοσύνη στὰ παιδιά τους, νὰ μὴν ἀφήσουν ἐκκρεμότητες. Ἄν ἀγαπᾶτε τὰ παιδιά σας, μιμηθῆτε τὸ παράδειγμα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ποῦ ζωντανὴ μοίρασε

ὅ,τι εἶχε. Διότι μετὰ τὸ θάνατό σας, ἐὰν ἀφήσετε ἐκκρεμότητες, τὰ παιδιά σας θὰ τρέχουν στὰ δικαστήρια...

Ἀκόμη ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος μᾶς διδάσκει καὶ τοῦτο· **τὴν ἐλεημοσύνη μὴν τὴν κάνετε μετὰ θάνατον.** Ὅσο ζητε, ὅσο τὰ χέρια αὐτὰ μποροῦν καὶ κινοῦνται καὶ μπαίνουν στοὺς πορτοφόλι, τότε ἡ ἐλεημοσύνη ἔχει μεγάλη ἀξία. Διότι μετὰ θάνατον δὲν λέγεται πλέον ἐλεημοσύνη· εἶνε χρήματα ποὺ δὲν ὀφείλονται σ' ἐσᾶς. Ἀκοῦς, ὅτι ἓνα φιλανθρωπικὸ ἴδρυμα τὸ ἔκτισαν μετὰ θάνατον. Ἀπήλαυσαν δηλαδὴ τὰ χρήματά τους ἐν ζωῇ, τὰ γλέντησαν ὅσο ζοῦσαν, καὶ μετὰ τὸ θάνατο πλέον κάνουν τὴν ἐλεημοσύνη. Γι' αὐτὸ νὰ κάνουμε τὴν ἐλεημοσύνη ὅπως τὴν ἔκανε ἡ Παναγία.

Ἀλλὰ προχωροῦμε. Ἦρθε καὶ γιὰ τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ὁ θάνατος. Ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος εἶνε πλέον τώρα νεκρὴ πάνω στὴν κλίνη της. Νεκρὴ ἐκείνη, ποὺ γέννησε τὸν ἀρχηγὸ τῆς ζωῆς. **Ποιοὶ τώρα θὰ τὴν κηδεύουν;** Τὰ παιδιά κηδεύουν τοὺς γονεῖς. Ἀλλὰ ἐκείνη εἶχε παιδιά; Εἶχε. Τί παιδιά; Κατὰ σάρκα ἓνα καὶ μόνο Υἱὸν εἶχε, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ δὲν παραδεχόμεθα τὴν βέβηλη καὶ ἀνίερη σκέψη τῶν αἰρετικῶν ὅτι εἶχε κι ἄλλα τέκνα. Ἀλλ' ἐνῶ δὲν εἶχε κατὰ σάρκα τέκνα, εἶχε πνευματικούς υἱούς. Καὶ πνευματικά της παιδιά ἦταν **οἱ δώδεκα ἀπόστολοι.**

Ποῦ ἦταν ὅμως κατὰ τὴν κοίμησί της οἱ ἀπόστολοι; Ἔλειπαν μακριά. Ὁ Πέτρος στὴ Ῥώμη, ὁ Παῦλος πρὸς τὴ Μακεδονία, ὁ Ἀνδρέας στὴν Πάτρα, ὁ Θωμᾶς στὴς Ἰνδίες, ὁ Ἰωάννης στὴν Ἐφεσο... Ἔλειπαν ὅλοι στὴν διασπορά. Πῶς νὰ τοὺς εἰδοποιήσουν; Αὐτὸ ἀπορεῖτε; Πιστεύετε. Καὶ ἐὰν πιστεύετε, τότε θὰ πιστέψετε καὶ αὐτὸ ποὺ ἔγινε στὴν κοίμησι τῆς Θεοτόκου· φτερωτοὶ **ἄγγελοι** πέταξαν σ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ὑδρογείου καὶ **ἔσπευσαν νὰ εἰδοποιήσουν** τοὺς ἀποστόλους.

Καὶ νά. Ἐπάνω στὸν οὐρανό, σὰν τὰ περιστερία, σὲ φωτεινὲς νεφέλες ὡς ἐπὶ ἵππων, νά καὶ ἔρχεται ὁ Πέτρος, νά καὶ ἔρχεται ὁ Παῦλος, ὁ Ἰωάννης καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι. Ἦρθαν κοντὰ της. Καὶ πάνω στὴν παράδοσι αὐτὴ στηρίζεται τὸ γλυκύτατο καὶ ὠραιότατο ἐκεῖνο ἄσμα, **«Ἀπόστολοι ἐκ περάτων συναθροισθέντες ἐνθάδε...».**

Ναί, μαζεύτηκαν οἱ ἀπόστολοι. Καὶ τί μᾶς διδάσκει αὐτό; Ὅτι ὅταν πεθαίνει κάποιος γνωστός μας, πρέπει **νὰ διακόπτουμε κάθε ἐργασία.** Τὸ πρῶτο καθῆκον εἶνε νὰ πᾶμε στοὺς

νεκροὺς, γιὰ νὰ ἐκπληρώσουμε ἓνα **χρέος ἱερό**· πρῶτον μὲν πρὸς ἐκεῖνον ποὺ ἔφυγε, ἔπειτα πρὸς τοὺς συγγενεῖς, ποὺ παρηγοροῦνται μὲ τὴν παρουσία μας. Πρὸ παντὸς ὅμως πρὸς τὸν ἑαυτὸ μας· νὰ τοῦ ὑπενθυμίσουμε δηλαδὴ τὴν αἰωνιότητα. Ὅταν βλέπης νεκρὸ αὐτὸν ποὺ μέχρι χθὲς ἦταν μαζί σου, αὐτὸ σοῦ φωνάζει· **«Ματαιότης!...»** (Ἐκκλ. 1,2). Γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος Κοσμάς ἔλεγε· Ὅταν πεθαίνει ὁ ἄνθρωπος, νὰ μὴ τὸν θάβετε ἀμέσως, ὅχι· νὰ τὸν κρατᾶτε εἰκοσιτέσσερις ὥρες, καὶ νὰ μαζεύετε γύρω του, νὰ τὸν βλέπετε καὶ νὰ προσεύχεσθε· γιὰτὶ καλύτερος ἱεροκήρυκας ἀπὸ τὸ νεκρὸ δὲν ὑπάρχει.

Μαζεύτηκαν λοιπὸν οἱ ἀπόστολοι. Κρατοῦσαν τὸ φέρετρο καὶ τὸ μετέφεραν ἐκτὸς τῆς πόλεως. Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμή τί συνέβη; Μιὰ «ὄχιά», **ἓνας Ἑβραῖος**, ἄπλωσε τὸ βρωμερό του χέρι στοὺς φέρετρο. Ἀλλ' ἀμέσως, ἀστραπιαίως, **κόπηκε τὸ χέρι του** κ' ἔμεινε ἐκεῖ κρεμασμένο, ὅπως φαίνεται στὴς εἰκόνες.

Αὐτὸ εἶνε, ἀδελφοί, μὲ λίγες λέξεις τὸ ἱστορικὸ τῆς ἐορτῆς τῆς Κοιμήσεως. Καὶ ἀκούγεται **ἡ φωνὴ τοῦ οὐρανοῦ** νὰ μᾶς λέη·

Μανάδες, ἐλάτε κοντὰ στοὺς Πρότυπο τῶν μητέρων. Παιδιά καὶ πρὸ παντὸς τὰ ὀρφανά, ἐλάτε κοντὰ στὴ γλυκειὰ Μάνα τοῦ κόσμου. Ὅσοι εἶστε παρθένοι, ἐλάτε κοντὰ στὴν Παρθένο, καὶ φυλάξτε **«τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας».** Ὅσοι εἶστε ἀγράμματοι, ἐλάτε στὴν Παναγία γιὰ νὰ μάθετε τὴ μεγαλύτερη φιλοσοφία. Ὅσοι εἶστε σοφοί, ἐλάτε στὴν Παναγία γιὰ νὰ μάθετε, ὅτι σοφία εἶνε ἡ ταπεινότης. Ὅσοι εἶμαστε ἁμαρτωλοὶ, **ἄς ἔρθουμε στὴν Θεοτόκο, γιὰ νὰ μᾶς ὀδηγήσει κοντὰ στοὺς Χριστό.** Ἡ Κοίμησις αὐτὰ μᾶς διδάσκει.

Τὸ σπουδαιότερο ὅμως μάθημα εἶνε, ὅτι ὁ θάνατος ἄλλαξε ὄνομα. Ἀφ' ὅτου σταυρώθηκε ὁ Χριστός, ὁ θάνατος δὲν ἐμπνέει πλέον φόβο, ὅπως πρὶν. Στὸ ἐξῆς δὲν λέμε, ὅπως πρὸ Χριστοῦ, ὁ θάνατος τοῦ Σωκράτους, τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ Πλάτωνος. Ἀλλὰ τί λέμε; **Θάνατος ἴσον κοίμησις.** Γι' αὐτὸ δὲν λέμε, ὁ «θάνατος τῆς Θεοτόκου», ἀλλὰ λέμε, ἡ **«Κοίμησις τῆς Θεοτόκου».** Ἄν πιστεύης στοὺς Χριστό, ποὺ εἶπε **«Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ»** (Ἰω. 11,25), ὁ θάνατος εἶνε κοίμησις. Δὲν εἶνε ψέμα. Οἱ νεκροὶ θ' ἀναστηθοῦν. Γι' αὐτὸ τὰ νεκροταφεῖα πρέπει νὰ λέγωνται κοιμητήρια.

Αὐτὰ μᾶς διδάσκει ἡ ἐορτὴ. Λοιπὸν ἄς προετοιμάσουμε κ' ἐμεῖς τὸν ἑαυτὸ μας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος